

[Fuglsang.]

Mulighed for at drive deres Ejendom, som de vil. Jeg mener blot, at hvis man ønsker at arbejde i Fællesskab under en eller Form, maa man have samme Muligheder som de, der ønsker at have deres Jord for sig selv.

Denne Tanke er paa ingen Maade ny, heller ikke herhjemme. F. Eks. siger Socialdemokratiets Program af 1913, at „hvor Fællesdrift helt eller delvis anses for at være fordelagtig, skal Stat og Kommune bidrage til dens Fremme“. I vort Naboland Sverige er en Kommission af 1942, der har arbejdet med nogenlunde de samme Spørgsmaal, som vi beskæftiger os med her, ogsaa kommet til det Resultat, at man skal have samme Støtte, under hvilken Form man end ønsker at drive sin Jord. I Sverige har man for øvrigt ogsaa med Held prøvet disse Former i Praksis.

Vi ønsker altsaa paa ingen Maade at frarøve den enkelte Borger hans Selvbestemmelsesret, tværtimod, vi ønsker netop at sikre ham Jorden og at sikre ham Ret til og Mulighed for at drive den, som han vil. Det er ikke os, men det er andre, som vi bl. a. har hørt fra denne Talerstol, der ønsker at hindre ham i at faa den Jord, han ønsker at komme i Besiddelse af. Viser ikke netop den Stilling, de forskellige tager til dette Forslag, tydeligere end alle Ord, at Husmændenes Forbundsfaeller ikke er dem, der sidder paa det store Hartkorn, men at Husmændene kun finder den nødvendige Støtte til Gennemførelse af deres Krav hos Arbejderpartierne og Arbejderklassen?

Forslaget om Udlaan til Statshusmandsbrug hænger jo nøje sammen med det Forslag, jeg nu har omtalt, og det vil sikkert ogsaa komme til Behandling i det Udvalg, jeg forventer vil blive nedsat, saa det skal jeg ikke komme nærmere ind paa her.

N. P. Andreassen:

Jeg kunde allerførst have Lyst til at oplyse den sidste ærede Taler om, at jeg — hvad han formodentlig ikke ved — er Formand for De samvirkende danske Husmandsforeninger og har siddet som deres Repræsentant i den Kommission, hvis Betænkning mit Navn staaer under. Jeg vilde i øvrigt finde det naturligt, at et Medlem af dette høje Ting var klar over det.

Med Hensyn til de Lovforslag, vi her har til Behandling, har den højtærede Landbrugsminister i sin Fremsættelsestale

udtalt sig om en lang Række Enkeltheder, og han har samtidig udtrykt en Tak til den Kommission, der har været nedsat, for det Arbejde, den har udført.

Jeg vil gerne have Lov til at kvittere for denne Tak og udtale, at naar vi har kunnet gennemføre et saa stort Arbejde med Hensyn til Jordlovene, skyldes det de Embedsmænd fra Landbrugsministeriet og fra Statens Jordlovsudvalg, der har været Kommissionen behjælpelig, og jeg vil gerne have Lov til at udtale en Tak til disse Embedsmænd for deres udmærkede Indsats over for Udvalget.

Jeg vil ogsaa gerne udtale min Anerkendelse af Ministerens Stilling over for Udvalget. Vi har selvfølgelig staaet over for en lang Række forskellige Opfattelser med Hensyn til de enkelte Paragraffer, og naar vi alligevel er naaet til et Resultat, skylder vi Ministeren Anerkendelse, fordi han har været saa forstaaende over for det Samarbejde, der har været i Kommissionen.

Det, der staaer tilbage, som vi er uenige om, er blevet omtalt af de andre Ordførere, og jeg vil ogsaa gerne have Lov til at komme ind derpaa, men før jeg kommer nærmere ind paa en Omtale af § 8, vil jeg gerne gøre nogle almindelige Bemærkninger om Udstykningen i det hele taget.

I en Periode af en halv Snes Aar har Udstykningen været saa godt som standset, og ude blandt Landboungdommen har der været en stigende Trang til en Lovgivning, der skabte Muligheder for at komme i Besiddelse af Jord til eget Hjem og Virkeplads, en Trang, vort Parti finder ganske naturlig. Saaledes som Udstykningsarbejdet har udfoldet sig gennem de sidste 48 Aar, fra vi fik den første Udstykningslov i 1899 og til nu, har der været en rolig og fremadskridende Udvikling. Naar man fra saa mange Sider har paaberaabt sig — og det gjorde den højtærede Landbrugsminister jo ogsaa —, at der er Jord nok, og at mandsagens kan fremme Udstykningen, som det ligger, vil jeg gøre opmærksom paa, at i de Perioder, hvor man har gjort de store Fremstød med Hensyn til Udstykning, har det vist sig, at der har været mange flere Ansøgninger til den Jord, der er blevet udbudt, end Tilfældet ellers har været, og selv under de nuværende Forhold, hvor der kan være Vanskeligheder nok baade med Hensyn til at skaffe Materialer og andre Ting, er der hundrede Hænder om at faa fat i de Brug, der kan oprettes, hvor Statens Jord-